

Tình yêu sét đánh

Những người như anh, như cô ấy...sống chỉ với một chữ yêu. Còn những người như em, sống bằng một chữ tình. Với em, yêu không đủ, bởi những tình cảm mà gia đình và bạn bè dành cho mình, dù có dùng cả đời mình, cũng không bao giờ có thể trả hết...

Đêm trở lạnh. Gió thét gào cùng với tiếng mưa rền rĩ...

Ngồi cùng anh trong quán vắng, nhạc dìu dịu, cửa sổ hắt bóng anh và tôi.

Nhà điều dưỡng khói thuốc, lơ đãng hỏi băng quơ: "Em có tin tình sét đánh không?"

Tôi nhìn anh ngạc nhiên. Một người đàn ông từng này tuổi, trải qua hàng trăm mối quan hệ, đầu đầy sỏi đá, hỏi tôi có tin sét đánh không.

Tôi, đàn bà 27, trải qua vài ba mối tình với nhiều lần chiến đấu cùng máu và nước mắt, sống cùng nỗi buồn và tuyệt vọng, hạnh phúc chưa nếm được đầu môi thì lại lẫn lộn cùng đau khổ, hỏi sao biết được sét đánh là thế nào.

"Thế mà anh đang bị sét đánh đấy"

....

"..Đánh vỡ đầu"

"Như thế nào?"

"Cô ấy có đôi mắt như thiên thần. Anh cũng không hiểu. Mới thoáng qua nhưng có cảm giác điện giật sống lưng. Trong óc vang lên giọng nói đó là người mãi mãi thuộc về mình.."

"Thế rồi sao anh?"

"Anh chủ động làm quen. Add nick chat, add số điện thoại. Và hàng ngày gọi cho cô ấy"

"Ồ xa hả anh?"

"Ừ, xa. hơn 7 nghìn dặm. Nhưng anh không ngại. Chỉ thấy rất nhớ đôi mắt ấy. Gọi điện thì giọng như trẻ con, đáng yêu lắm. Một ngày không nghe cô ấy nói chuyện không chịu được. Nhớ. "

"Anh nhớ người mà chưa lần nào anh gặp à?"

"Ừ, nhớ lắm, như có ai cào xé ruột gan. Nhắn tin mà không trả lời anh, anh ko chịu được, anh phải gọi, cô ấy phải trả lời. Anh chỉ muốn ôm cô ấy mãi trong vòng tay..."

"Thế thì anh bị sét trúng đầu thật rồi"

"Ừ. anh vui lắm."

Một tháng sau. Tôi gặp lại anh cũng chính ở quán vắng nọ...

Trời đỡ lạnh hơn vì gần vào hè. Anh rít thuốc như muốn long phổi. Ánh mắt vô hồn nhìn chong chong vào cửa sổ hắt bóng tôi và anh.

"Anh gặp rồi"

"Gặp cô ấy? gặp sao được?"

"Anh cho tiền vé để cô ấy về chơi với anh"

"Lâu không?"

"Mười ngày"

"Chỉ thế thôi à?"

"Ừ, công việc của hai người không cho cô ấy về lâu"

"Thế rồi sao?"

"Anh ở Sài Gòn với cô ấy 5 ngày. Rồi cả hai cùng ra Hà Nội 5 ngày. Đẹp lắm em ạ"

"Anh ngủ với cô ấy chưa?"

"Rồi. Ngay hôm đầu tiên gặp nhau. Anh yêu lắm"

"Thế sao anh buồn như thế này?"

"Vì anh phải xa cô ấy thôi em ạ "

"Tại sao?"

"Vì đó là con người của thế giới khác. Cô ấy không hiểu thế giới lẫn lộn để kiếm tiền như anh. Cô ấy không hỏi gì. Không nói gì. Anh cũng không hỏi gì. Nhưng anh muốn hiểu. Muốn nhìn vào đôi mắt ấy và hiểu. Nhưng anh không làm được. Vì anh không đủ tình tể..."

"Vì anh đã quá quen với những người đàn bà đòi hỏi nhiều, kẻ lẻ về mình nhiều..."

"Ừ. Đó là cô gái đẹp nhất mà anh từng gặp. Và vì quá đẹp, anh không dám chạm tới..."

Tôi không hỏi anh nữa. Có lẽ tôi hiểu được anh nghĩ gì. Cuộc sống của những người trưởng thành không còn chỉ đơn thuần toàn là tình yêu. Nếu anh cảm thấy hai người thuộc về thế giới khác nhau thì cũng chẳng có cách nào. Đó là một cơn say tình. Khi anh bàng hoàng tỉnh giấc, chợt nhận ra mình không thể làm người ấy đau. Một phút bất chợt có thể phá hủy cả một cuộc sống...

Hai tháng sau...

Anh đập cửa phòng tôi như phá nhà. Khuôn mặt hoảng loạn và điên dại, tôi không còn nhận ra người đàn ông điềm tĩnh như anh vẫn thế. Đôi mắt long lên như phát hỏa, anh tóm lấy áo tôi, lắc như lên đồng và gào thét.

"Cô ấy chết rồi, chết rồi em ơi"

Tôi như chết trân. Bàng hoàng và ngỡ ngàng, chẳng hiểu có gì xảy ra.

Rũ rượi sống xoài trên sàn nhà tôi, tay nắm chặt mảnh giấy nhỏ, anh khóc như đứa trẻ lạc mẹ.

Run rẩy tôi tách từng ngón tay anh và cố đọc từng dòng chữ nhòe nhoẹt phai mờ bởi nước mắt.

"Anh nói thế giới của chúng ta khác nhau, em sẽ cho anh cảm thấy sự khác nhau thật sự. Anh là người bắt đầu câu chuyện. Anh tìm thấy em. Anh yêu em rồi khiến em yêu anh. Sau một tháng, anh đưa em về gặp anh rồi quyết định bỏ tay em ra. Anh chỉ biết mình anh. Anh không cần hiểu em sẽ thế nào. Anh đại dốt lắm. Vì anh đã lấy đi trái tim của một người đàn bà chỉ biết yêu để sống. Nhưng có một điều anh không hiểu và mãi mãi không thể hiểu. Có những người đàn bà dũng cảm, có thể chết vì yêu..."

Tôi thương anh.

Không phải vì anh đã mất đi một người yêu, mất đi một người tình.

Mà vì anh đã yêu một người đàn bà ấu trĩ và đại dốt!

Có thể trong một phút của cuộc đời, mình gặp được người mình nghĩ là tình yêu mãi mãi và không thể sống thiếu họ. Nhưng thế giới này không bao giờ tồn tại một giấc mơ đẹp, nó sẽ chẳng thể nào chỉ đem lại toàn niềm vui và may mắn. Người đàn bà chỉ có thể hạnh phúc khi biết nâng niu trân trọng và yêu thương chính bản thân mình. Chết vì bất cứ lý do gì đã là ngu xuẩn. Chết vì một người đàn ông lại càng chẳng đáng. Để chia tay thì có vô vàn lý do. Chết vì một người không yêu mình thì sẽ làm khổ cả đời những người còn lại yêu mình đến chết...

Hai năm sau...

Tôi gặp lại anh trên cái xứ sở lạnh căm căm. Tuyết trắng vai, anh rít vào từng làn khói mỏng và nhẹ nhàng thở đều ra những hình thù quái dị trắng mờ.

Anh sống như một kẻ lãng du. Lơ đãng với chính bản thân anh, với từng con người xung quanh anh. Tiền kiếm ra như nước, anh vung vãi từng đồng giấy vào gái, vào đồ hiệu, vào cờ bạc...trái tim anh xơ xác và khô héo. Anh không còn cảm xúc yêu đương. Không vợ con. Chỉ còn gia đình. Bố mẹ. Và tôi.

Lúc đón tôi ở sân bay, anh nhào đến và gục trên vai tôi như đứa con lâu ngày gặp mẹ. Thôn thớt như gặp được người cứu sống anh. Không còn khuôn mặt gai góc và gan lì như xưa, không còn nét tự tin và cứng cỏi, giờ chỉ là đôi mắt vô hồn và trống rỗng. Chạm vào từng giọt nước mắt trên khuôn mặt anh, tôi hiểu thế nào là đau khổ.

"Từ khi cô ấy chết, anh không sống được bình thường"

"Em biết"

"Anh có phải quá ngu si không?"

"Có!"

"Anh yêu cô ấy"

"Nhưng cô ấy chết rồi"

"Anh biết"

"Và giờ anh định chết theo cô ấy à?"

"..."

"Nếu muốn, anh chết đi, và trước khi chết, anh giết luôn em cùng bố mẹ anh đã nhé! rồi hăng chết."

"Nhưng anh làm được gì bây giờ?"

Lại khóc...nước mắt tắm ướt tâm hồn đau khổ.

Cuộc sống rơi vào bế tắc. Chỉ có thể gặp một ai khác đủ để là một tình yêu sét đánh thứ hai. Đủ để kéo anh ra cơn ác mộng không bao giờ dứt ấy. Và đủ để anh không bao giờ buông tay...

Có những con người sinh ra để dành cho nhau. Nhưng vì vội vã họ quyết định rời xa nhau. Có những quyết định khiến con người ta khổ cả đời, nhưng họ sẽ không bao giờ hối tiếc.

Vì một người có thể hi sinh bản thân hay thậm chí mạng sống mình. Nhưng họ không nhận thấy họ chỉ đang yêu chính bản thân họ. Đang sống ích kỉ cho mình họ. Vì họ không biết rằng trên đời này còn có rất nhiều tình yêu mãi mãi khác..

Những người như anh, như cô ấy...sống chỉ với một chữ yêu.Còn những người như em, sống bằng một chữ tình. Với em, yêu không đủ, bởi những tình cảm mà gia đình và bạn bè dành cho mình,dù có dùng cả đời mình, cũng không bao giờ có thể trả hết...